Kabala skiriasi nuo visų mokslų, kuriuos palaipsniui, tyrinėdama supanti pasaulį, vysto žmonija. Kabala – ypatingas mokslas, ugdantis mus visiškai kitu būdu. Be materialaus pasaulio, kurį tyrinėja gamtos mokslai, egzistuoja paslėptas nuo mūsų pasaulis. Jį ir tiria kabalos mokslas. Mes nujaučiame, kad šis „antipasaulis" egzistuoja

Kodėl nematydami to pasaulio vis tik įtariame, kad jis egzistuoja? Todėl, kad atrasdami tik atskirus, pavienius pasaulio dėsnius suprantame, jog turi egzistuoti bendresni dėsniai, logiškesni, galintys paaiškinti visas mūsų gyvenimo, mūsų asmenybės puses. Vadinasi, kažkas išslysta iš mūsų suvokimo, nejaučiama mūsų juslių, kažko mes negalime užčiuopti.

Suprantame, kad jei turėtume kitokius jutimo organus (kol kas netgi negalime įsivaizduoti kokius, bet jei juos turėtume), tikriausiai jaustume pasaulį kitaip: platesnį, gilesnį ar dar kitokį. Bet tokių juslių mes neturime. Neišmanydami pasaulio dėsnių patiriame didžiulį diskomfortą. Mes kenčiame nežinodami, kaip elgtis su kitais žmonėmis, su supančia gamta, nematome mūsų gyvenimo, mirties, gimimo ciklų.

Visose srityse tam tikrame pasaulio tyrinėjimo etape mūsų žinios nutrūksta ir mes negalime judėti toliau. Yra daugybė įvairių metodikų, kurios praplečia papildomus gebėjimus nuspėti, jausti daugiau nei įprasta, bet iš esmės jos mažai ką teprideda. Neaiškiai nuspėti galima, bet tiksliai įsisąmoninti, žinoti, valdyti, sąveikauti su supančiu pasauliu mes negalime.

Žmogus (atrodytų, tokia išsivysčiusi būtybė) vystydamasis ir progresuodamas jaučiasi vis bejėgiškesnis, vis labiau pasimetęs. Galiausiai matome, jog plėtodami mokslą, tyrinėdami supantį pasaulį nepasiekiame to, ko trokštame. Ir esame priversti pripažinti, kad problemos šaknis – mūsų jutimo organai.

Yra tiksli metodika, kuri leidžia išvystyti papildomą jutimo organą, vadinamąjį „ekraną" („atspindėtąją šviesą", „šeštąjį pojūtį"). Juo galime matyti, jausti ir tirti visą tą pasaulio dalį, kuri penkiomis juslėmis nejuntama. Skirtumas tas, kad penkis jutimo organus gauname gimdami, šeštąjį turime palaipsniui išsiugdyti patys.

Kažkuria akimirka žmogui iš aukščiau duodamas tam tikras signalas. Jis ima jausti poreikį

ugdyti šį šeštąjį jutimo organą, poreikį jausti išorinį pasaulį. Tai vyksta palaipsniui. Vystantis keičiasi žmogaus ir žmonijos norų lygmenys: iš pradžių norima tik gyvūniškų malonumų, paskui turto, valdžios, šlovės, žinių, o po to kyla norai suvokti dvasinę erdvę – tai, kas yra už mūsų įprastų pojūčių.

Šis pirminis poreikis pajausti tai, kas yra ne mumyse, ir yra šeštojo jutimo organo užuomazga. O toliau jau nuo žmogaus priklauso, kaip jį vystys. Žmogus negali išsiugdyti jo pats, tačiau egzistuoja specialiai žmonijai perduota metodika.

Kiekvienoje kartoje tie žmonės, kuriems iš aukščiau duotas poreikis išvystyti šeštąjį jutimo organą, vienu ar kitu keliu randa mokytojus, knygas ir ugdo jį savyje. Tie žmonės vadinami kabalistais, t. y. gaunančiais išorinę, aukštesniąją informaciją. Jie dėsto tai knygose. Aprašydami savo pojūčius, įspūdžius jie perteikia mums patirtį, metodiką, kaip išugdyti šeštąjį jutimo organą tam, kad ir mes pasiektume jų patiriamą būseną. Iš esmės jie pasakoja, kaip tobulėdamas žmogus, realizavęs visus ankstesnius norus (gyvūniškų malonumų, turtų, garbės, šlovės, žinių), ima jausti poreikį suvokti išorinį pasaulį.

Daug kartų sugrįždamas į šį pasaulį žmogus turi pasiekti tokią būseną, kai vienu metu egzistuos visuose pasauliuose, kai jaus ne tik penkiomis juslėmis, kaip kad mes dabar jaučiame, o dar ir savo nauju suvokimo organu. Kam to reikia? Kad pasiektų amžinybės, visiškos ramybės, beribio pažinimo būseną.

Visi kabalistai dabartinius laikus nurodė kaip atskaitos tašką, nuo kurio prasideda masinis dvasinės erdvės pažinimas, masinis šeštojo pojūčio žmoguje ugdymas. Kabala tiria mūsų sielos konstrukciją, jos kelią, nusileidimą iš aukščiausios būsenos („Begalybės pasaulio") per daugybę pasaulių iki „mūsų pasaulio". Šis kelias į apačią baigėsi praėjusio šimtmečio pabaigoje (kabalistai nurodė tikslią datą – 1991-1995 m.) ir dabar prasidėjo kelias į viršų.

Visi kabalistai, egzistavę iki mūsų laikų, – tai žmonės, praėję šį kelią ir parengę mums pakilimo metodiką, o mes – pirma eilė, pirma grupė iš nusileidžiančių į šį pasaulį sielų, kurios masiškai turi pradėti kilti į viršų.

Nūdien kabala tampa vis populiaresnė, nors dar labai mažai žmonių supranta, kas tai iš tikrųjų yra, kodėl tai mokslas, kodėl ji tokiu būdu pasiekia žmones ir pan. Bet susidomėjimas jau

atsiradęs ir įgauna masinį pobūdį, ką ir išpranašavo kabalistai prieš daug daug amžių.

Ką daryti žmogui, kuris aiškiai jaučia poreikį suprasti aukštesnįjį pasaulį? Imti vystyti „tašką širdyje" (taip kabaloje vadinamas poreikio atskleisti dvasinį pasaulį jautimas) pagal metodiką, kurią parengė kabalistai. Po tam tikro laiko (tai gali užtrukti keletą metų) žmogus pradės palaipsniui vis labiau jausti išorinį pasaulį. Ir tada jis supras visko, kas vyksta mūsų pasaulyje, priežastis, nes jau įsivaizduos, kur perduodami visų mūsų veiksmų, jėgų, minčių signalai.

Kad pamatytum šį vaizdą, būtina išugdyti šeštąjį pojūtį. Penkios juslės to vaizdo nejaučia. Mūsų „aš" (tikroji žmogaus esmė) jaučiamas tik šeštuoju pojūčiu. Vos tik jis išsivysto, žmogus pajunta tai, kas vadinama „siela". Jis tiesiog pradeda matyti, jausti, kaip jo mintys, norai pereina kitiems žmonėms, kaip jis juos gauna, jaučia įtaka, kurią jam daro kiti, kaip visa tai susijungia su supančia gamta visoje pasaulių sistemoje ir nusileidžia atgal pas mus.

Žmogus įgyja galimybę aiškiai matyti praeitį, dabartį ir ateitį realiu laiku. Laiko sąvoka išnyksta ir jis viską mato lygiaverčiai, atvirai. Žmogus ne tik mato, bet ima teisingai vertinti tai, kas vyksta, ir svarbiausia – įgyja galimybę daryti įtaką mūsų, mūsų visuomenės valdymui iš aukščiau. Jis gali ne tik prognozuoti, o tiesiog keisti, „kurti savo rytojų". Šių jėgų atsiranda tiek, kiek žmogus pakeičia savo egoistinę prigimtį ir pradeda galvoti aukštesniojo pasaulio kategorijomis.

Visi šie dalykai realūs ir visiems prieinami. Dar daugiau, visa gamta, bendras valdymo dėsnis, bendras visos kūrinijos dėsnis yra toks, kad nuolat verčia mus judėti reikiama kryptimi. Visa žmonija eina nesąmoningai, o tas individas, kuris sąmoningai ima judėti tikslo (viso pasaulio ir gyvenimo visoje sistemoje suvokimo) link, nebejunta gamtos spaudimo (kitaip tariant, kančių) ir iš karto visas pasaulis jam atrodo kupinas gėrio, o ne blogio.